

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 298/2013 privind organizarea și funcționarea Oficiului Național pentru Jocuri de Noroc și pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 870/2009 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 298/2013 privind organizarea și funcționarea Oficiului Național pentru Jocuri de Noroc și pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 870/2009 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 311 din 30 mai 2013, cu completările ulterioare, se modifică și se înlocuiește cu anexa la prezenta hotărâre.

Art. II. — Încadrarea personalului în noua structură organizatorică a Oficiului Național pentru Jocuri de Noroc se face în termenele și cu respectarea condițiilor prevăzute de legislația în vigoare pentru fiecare categorie de personal.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

Președintele Oficiului Național pentru

Jocuri de Noroc,

Cristinela Odeta Nestor

Ministrul finanțelor publice,

Ioana-Maria Petrescu

Ministrul delegat pentru buget,

Darius-Bogdan Vâlcov

Ministrul muncii, familiei, protecției
sociale

și persoanelor vârstnice,

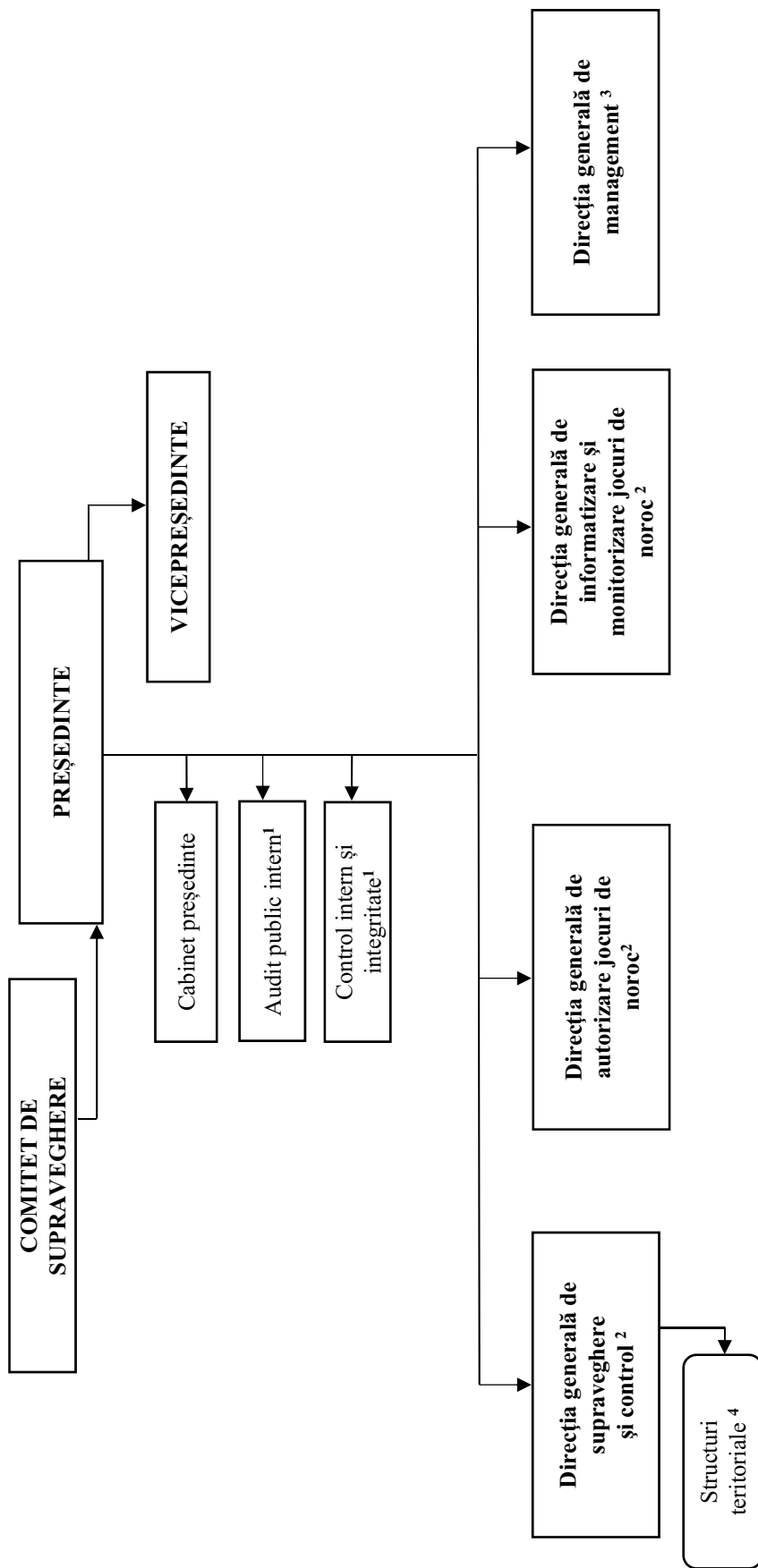
Rovana Plumb

București, 4 noiembrie 2014.

Nr. 990.

Numărul maxim de posturi: 200
(inclusiv demnitarilor și cabinetul președintelui)

**STRUCTURA ORGANIZATORICĂ
a Oficiului Național pentru Jocuri de Noroc**

¹ Prin ordin al președintelui, se organizează la nivel de compartiment, birou sau serviciu.

² Prin ordin al președintelui, în cadrul direcțiilor generale, se organizează compartimente, birouri sau servicii.

³ Prin ordin al președintelui, în cadrul direcției generale, structurile-suport se organizează la nivel de compartimente, birouri sau servicii.

⁴ Prin ordin al președintelui, structurile teritoriale se organizează la nivel de serviciu.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

SECRETARIATUL GENERAL
AL GUVERNULUI
Nr. 601 din 9 octombrie 2014

MINISTERUL MUNCII, FAMILIEI,
PROTECȚIEI SOCIALE
ȘI PERSOANELOR VÂRSTNICE
Nr. 1.994 din 10 octombrie 2014

MINISTERUL FINANȚELOR PUBLICE
Nr. 1.511 din 4 noiembrie 2014

ORDIN

privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2014 pentru Societatea Comercială FORMENERG — S.A., filială a Companiei Naționale de Transport al Energiei Electrice „Transelectrica” — S.A.

Având în vedere prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2014 privind exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor ce decurg din calitatea de acționar al statului la Compania Națională de Transport al Energiei Electrice „Transelectrica” — S.A. și la Societatea Națională de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A. Mediaș și pentru modificarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 117/2014,

în temeiul art. 4 alin. (1) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014, al art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 405/2007 privind funcționarea Secretariatului General al Guvernului, cu modificările și completările ulterioare, al art. 15 alin. (31) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2012 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2013, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 18 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 344/2014 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, precum și pentru modificarea unor acte normative,

secretarul general al Guvernului, ministrul muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice și ministrul delegat pentru buget emit următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2014 al Societății Comerciale FORMENERG — S.A., filială a Companiei Naționale de Transport al Energiei Electrice „Transelectrica” — S.A., aflată sub autoritatea Guvernului României, prin Secretariatul General al Guvernului, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Secretarul general al Guvernului,
Costin Mihalache,
secretar de stat

Ministrul muncii, familiei, protecției
sociale și persoanelor vârstnice,
Rovana Plumb

Ministrul delegat pentru buget,
Darius-Bogdan Vâlcov

SECRETARIATUL GENERAL AL GUVERNULUI

Operatorul economic: Societatea Comercială FORMENERG — S.A.

Sediul/Adresa: București, bd. Gheorghe Șincai nr. 1A—3

Cod unic de înregistrare: 14529126

**BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
pe anul 2014**

		INDICATORI	Nr. rd.	Program 2014 (mii lei)
0	1	2	3	4
I.		VENITURI TOTALE (Rd.1=Rd.2+Rd.5+Rd.6)	1	9.000
	1	Venituri totale din exploatare, din care:	2	8.885
		a) subvenții, cf. prevederilor legale în vigoare	3	
		b) transferuri, cf. prevederilor legale în vigoare	4	
	2	Venituri financiare	5	115
	3	Venituri extraordinare	6	
II		CHELTUIELI TOTALE (Rd.7=Rd.8+Rd.20+Rd.21)	7	8.750
	1	Cheltuieli de exploatare, din care:	8	8.735
		A. cheltuieli cu bunuri si servicii	9	3.282
		B. cheltuieli cu impozite, taxe si varsaminte asimilate	10	211
		C. cheltuieli cu personalul, din care:	11	2.007
		C0 Cheltuieli de natură salarială(Rd.13+Rd.14)	12	1.341
		C1 cheltuieli cu salariile	13	1.260
		C2 bonusuri	14	81
		C3 alte cheltuieli cu personalul, din care:	15	0
		cheltuieli cu plati compensatorii aferente disponibilizarilor de personal	16	
		C4 Cheltuieli aferente contractului de mandat si a altor organe de conducere si control, comisii si comitete	17	243
		C5 cheltuieli cu asigurările și protecția socială, fondurile speciale și alte obligații legale	18	423
		D. alte cheltuieli de exploatare	19	3.235
	2	Cheltuieli financiare	20	15
	3	Cheltuieli extraordinare	21	
III		REZULTATUL BRUT (profit/pierdere)	22	250
IV		IMPOZIT PE PROFIT	23	118
V		PROFITUL CONTABIL RĂMAS DUPĂ DEDUCEREA IMPOZITULUI PE PROFIT, din care:	24	132
	1	Rezerve legale	25	10
	2	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	26	
	3	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	27	
	4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi	28	
	5	Alte repartizări prevăzute de lege	29	
	6	Profitul contabil rămas după deducerea sumelor de la Rd. 25, 26, 27, 28, 29	30	122
	7	Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	31	12
	8	Minimum 50% vărsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende convenite acționarilor, în cazul societăților/ companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat, din care:	32	67
		a) - dividende convenite bugetului de stat	33	
		b) - dividende convenite bugetului local	33a	
		c) - dividende convenite altor acționari	34	67
	9	Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la Rd.31 - Rd.32 se repartizează la alte rezerve și constituie sursă proprie de finanțare	35	55
VI		VENITURI DIN FONDURI EUROPENE	36	
VII		CHELTUIELI ELIGIBILE DIN FONDURI EUROPENE, din care:	37	
		a) cheltuieli materiale	38	
		b) cheltuieli cu salariile	39	
		c) cheltuieli privind prestarile de servicii	40	
		d) cheltuieli cu reclama si publicitate	41	
		e) alte cheltuieli	42	
VIII		SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	43	550
	1	Alocații de la buget	44	
		alocații bugetare aferente plății angajamentelor din anii anteriori	45	
IX		CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII	46	550
X		DATE DE FUNDAMENTARE	47	
	1	Nr. de personal prognozat la finele anului	48	35
	2	Nr. mediu de salariați total	49	35
	3	Castigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială (Rd.12/Rd.49)/12*1000	50	3.193
	4	Castigul mediu lunar pe salariat determinat pe baza cheltuielilor cu salariile (lei/persoană) (Rd.13/Rd.49)/12*1000	51	3.000
	5	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu (mii lei/persoană) (Rd.2/Rd.49)	52	254
	6	Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (cantitate produse finite/ persoană)	53	
	7	Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (Rd.7/Rd.1)x1000	54	972
	8	Plăți restante	55	
	9	Creanțe restante	56	525

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

MINISTERUL FONDURILOR EUROPENE

ORDIN**pentru aprobarea Corrigendumului nr. 1 la Ghidul solicitantului „Sprijin financiar acordat pentru investiții în întreprinderi”, aferent axei prioritare 1 „Un sistem de producție inovativ și ecoeficient”, domeniul major de intervenție 1.1 „Investiții productive și pregătirea pentru competiția pe piață a întreprinderilor, în special a IMM”, operațiunea 1.1.1 „Sprijin pentru consolidarea și modernizarea sectorului productiv prin investiții tangibile și intangibile” pentru întreprinderi din cadrul Programului operațional sectorial „Creșterea competitivității economice”**

În baza Hotărârii Guvernului nr. 457/2008 privind cadrul instituțional de coordonare și de gestionare a instrumentelor structurale, cu modificările și completările ulterioare, a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2009 privind gestionarea financiară a instrumentelor structurale și utilizarea acestora pentru obiectivul convergență, aprobată cu modificări prin Legea nr. 362/2009, cu modificările și completările ulterioare, și a Legii nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 218/2012 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2009 privind gestionarea financiară a instrumentelor structurale și utilizarea acestora pentru obiectivul convergență, cu modificările și completările ulterioare, ale Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1.792/2002 pentru aprobarea Normelor metodologice privind angajarea, lichidarea, ordonanțarea și plata cheltuielilor instituțiilor publice, precum și organizarea, evidența și raportarea angajamentelor bugetare și legale, cu modificările și completările ulterioare, și ale Programului operațional sectorial „Creșterea competitivității economice”, aprobat prin Decizia Comisiei nr. 3.472 din data de 12 iulie 2007,

în temeiul art. 8 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 43/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Fondurilor Europene, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul fondurilor europene emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Corrigendumul nr. 1 la Ghidul solicitantului „Sprijin financiar acordat pentru investiții în întreprinderi”, aferent axei prioritare 1 „Un sistem de producție inovativ și ecoeficient”, domeniul major de intervenție 1.1 „Investiții productive și pregătirea pentru competiția pe piață a întreprinderilor, în special a IMM”, operațiunea 1.1.1 „Sprijin pentru consolidarea și modernizarea sectorului productiv prin investiții tangibile și intangibile” pentru întreprinderi din cadrul Programului operațional sectorial „Creșterea competitivității economice”, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Ministerul Fondurilor Europene, prin Direcția generală Autoritatea de management pentru Programul operațional sectorial „Creșterea competitivității economice”, va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin modifică în mod corespunzător Ordinul ministrului fondurilor europene nr. 1.086/2014 privind aprobarea Ghidul solicitantului „Sprijin financiar acordat pentru investiții în întreprinderi”, aferent axei prioritare 1 „Un sistem de producție inovativ și ecoeficient”, domeniul major de intervenție 1.1 „Investiții productive și pregătirea pentru competiția pe piață a întreprinderilor, în special a IMM”, operațiunea 1.1.1 „Sprijin pentru consolidarea și modernizarea sectorului productiv prin investiții tangibile și intangibile” pentru întreprinderi din cadrul Programului operațional sectorial „Creșterea competitivității economice” și a cererii de propuneri de proiecte aferente, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 777 și 777 bis din 24 octombrie 2014.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare de la data publicării acestuia.

Ministrul fondurilor europene,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 29 octombrie 2014.
Nr. 1.099.

ANEXĂ

CORRIGENDUM Nr. 1

la Ghidul solicitantului „Sprijin financiar acordat pentru investiții în întreprinderi”, aferent axei prioritare 1 „Un sistem de producție inovativ și ecoeficient”, domeniul major de intervenție 1.1 „Investiții productive și pregătirea pentru competiția pe piață a întreprinderilor, în special a IMM”, operațiunea 1.1.1 „Sprijin pentru consolidarea și modernizarea sectorului productiv prin investiții tangibile și intangibile” pentru întreprinderi din cadrul Programului operațional sectorial „Creșterea competitivității economice”

Articol unic. — Anexa nr. 1 la Ordinul ministrului fondurilor europene nr. 1.086/2014 pentru aprobarea Ghidului solicitantului „Sprijin financiar acordat pentru investiții în întreprinderi”, aferent

axei prioritare 1 „Un sistem de producție inovativ și ecoeficient”, domeniul major de intervenție 1.1 „Investiții productive și pregătirea pentru competiția pe piață a întreprinderilor, în special

a IMM”, operațiunea 1.1.1 „Sprijin pentru consolidarea și modernizarea sectorului productiv prin investiții tangibile și intangibile” pentru întreprinderi din cadrul Programului operațional sectorial „Creșterea competitivității economice” și a cererii de propuneri de proiecte aferente, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 777 și 777 bis din 24 octombrie 2014, se modifică după cum urmează:

1. La anexa 1.6 „Grila de verificare a eligibilității Solicitantului și proiectului”, rândul 11 va avea următorul cuprins:

„Cheltuielile eligibile pentru care se solicită finanțare, corespunzătoare unui anumit cod CAEN — rev. 2, nu au mai

fost finanțate și nu sunt finanțate în prezent, parțial sau în totalitate, din fonduri nerambursabile comunitare sau din alte surse publice”.

2. La anexa 1.7 „Grila de evaluare tehnică și financiară pentru proiecte de investiții”, titlul I „Relevanța proiectului pentru obiectivele POSCCE”, punctul I.2 „Impactul economic al implementării proiectului” va avea următorul cuprins:

„1—5 puncte — Locația de implementare a proiectului este în mediul rural (sate/comune) — 5 puncte; orașe, municipii și municipii reședință de județ — 1 punct”.

MINISTERUL FONDURILOR EUROPENE

ORDIN

pentru aprobarea Ghidului solicitantului — axa III „Tehnologia informației și comunicațiilor pentru sectoarele privat și public”, domeniul major de intervenție 2 „Dezvoltarea și creșterea eficienței serviciilor publice electronice”, operațiunea 2 „Implementarea de sisteme TIC în scopul creșterii interoperabilității sistemelor informatice”, apel 6 din cadrul Programului operațional sectorial „Creșterea competitivității economice” și a cererii de propuneri de proiecte aferente

În baza prevederilor art. 17 pct. 10 din Hotărârea Guvernului nr. 457/2008 privind cadrul instituțional de coordonare și de gestionare a instrumentelor structurale, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere dispozițiile art. 1 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2014 pentru aprobarea unor măsuri de eficientizare a sistemului de gestionare a instrumentelor structurale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 133/2014,

în concordanță cu acordul de delegare nr. 504 din 12 februarie 2008 dintre Autoritatea de management pentru Programul operațional sectorial „Creșterea competitivității economice” și Organismul Intermediar pentru Promovarea Societății Informaționale, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 8 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 43/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Fondurilor Europene, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul fondurilor europene emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Ghidul solicitantului — axa III „Tehnologia informației și comunicațiilor pentru sectoarele privat și public”, domeniul major de intervenție 2 „Dezvoltarea și creșterea eficienței serviciilor publice electronice”, operațiunea 2 „Implementarea de sisteme TIC în scopul creșterii interoperabilității sistemelor informatice”, apel 6, din cadrul Programului operațional sectorial „Creșterea competitivității economice”, prevăzut în anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Se aprobă cererea de propuneri de proiecte pentru sprijin financiar nerambursabil cofinanțat din Fondul European de Dezvoltare Regională prin axa III „Tehnologia informației și comunicațiilor pentru sectoarele privat și public”, domeniul major de intervenție 2 „Dezvoltarea și creșterea eficienței serviciilor publice electronice”, operațiunea 2 „Implementarea de sisteme

TIC în scopul creșterii interoperabilității sistemelor informatice”, apel 6, din cadrul Programului operațional sectorial „Creșterea competitivității economice”, prevăzută în anexa nr. 2, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Organismul Intermediar pentru Promovarea Societății Informaționale din cadrul Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale, în baza acordului de delegare nr. 504 din 12 februarie 2008, va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Anexele nr. 1 și 2*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare de la data publicării acestuia.

Ministrul fondurilor europene,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 7 noiembrie 2014.

Nr. 1.129.

*) Anexele nr. 1 și 2 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 817 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE

ORDIN
pentru publicarea Rezoluției Consiliului de Securitate
al ONU 2174 (2014)

În baza art. 5 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 202/2008 privind punerea în aplicare a sancțiunilor internaționale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 217/2009, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 5 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 8/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Externe, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor externe emite prezentul ordin.

Articol unic. — Se dispune publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Rezoluției Consiliului de Securitate al ONU 2174 (2014), prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

p. Ministrul afacerilor externe,
Radu Podgorean,
secretar de stat

București, 3 noiembrie 2014.
Nr. 2.102.

ANEXĂ

Organizația Națiunilor Unite

S/RES/2174 (2014)

Consiliul de securitate
Distribuire: generală
27 august 2014

REZOLUȚIA 2174 (2014)
adoptată de Consiliul de Securitate în cursul celei de-a 7251 reuniuni din 27 august 2014

Consiliul de Securitate,
reamintind rezoluțiile și declarațiile anterioare privind Libia, de la Rezoluția 1970 (2011) și declarația Președintelui (S/PRST/2013/21) din 16 decembrie 2013,

reamintind și angajamentul susținut față de suveranitatea, independența, integritatea și unitatea teritorială a Libiei, exprimându-și îngrijorarea profundă legată de actele de violență din ce în ce mai numeroase din Libia, în special în apropiere de Tripoli și Benghazi, condamnând luptele duse de grupările armate și incitarea la violență și exprimându-și îngrijorarea profundă în legătură cu impactul violenței asupra cetățenilor și a instituțiilor, precum și în legătură cu amenințarea pe care violența o reprezintă la adresa stabilității și a tranziției spre democrație a Libiei,

salutând cererile Guvernului libian și ale Camerei Reprezentanților în legătură cu încetarea focului, subliniind nevoia tuturor părților de a se angaja într-un dialog politic pașnic și cuprinzător și de a respecta procesul democratic și încurajând Liga Arabă, Uniunea Africană și pe toți cei care au influență asupra părților, în special țările vecine și din regiune, să susțină încetarea imediată a ostilităților și implicarea constructivă într-un astfel de dialog,

reamintind decizia din Rezoluția anterioară 1970 (2011) pentru trimiterea spre judecare a situației din Libia la Procurorul Curții Penale Internaționale și reafirmând importanța cooperării Guvernului libian cu Curtea Penală Internațională și cu Procurorul acesteia,

reamintind și importanța aducerii în fața justiției a celor responsabili de încălcările drepturilor omului și abuzurile împotriva acestora sau încălcările dreptului internațional umanitar, inclusiv a celor implicați în atacuri împotriva civililor,

exprimându-și profunda îngrijorare în legătură cu amenințarea pe care o reprezintă armele și muniția nesecurizate din Libia și proliferarea acestora, ceea ce reprezintă o amenințare la adresa stabilității în Libia și în regiune, inclusiv prin transferul către

grupările teroriste și grupările extremiste violente și subliniind importanța sprijinului internațional coordonat pentru Libia și regiune în vederea abordării acestor probleme,

exprimându-și îngrijorarea în legătură cu prezența crescândă a grupărilor teroriste și a persoanelor asociate cu Al-Qaida care acționează în Libia, reafirmând nevoia de a combate, prin toate mijloacele, în conformitate cu Carta Națiunilor Unite și cu dreptul internațional, inclusiv cu drepturile omului aplicabile la nivel internațional, cu dreptul umanitar și dreptul refugiaților, amenințările pe care le reprezintă actele teroriste la adresa păcii în lume și securității și reamintind, în acest sens, obligațiile impuse de Rezoluția 2161 (2014),

exprimându-și determinarea de a folosi sancțiunile țintite pentru reinstaurarea stabilității în Libia și împotriva acelor persoane sau entități care amenință stabilitatea Libiei și împiedică sau subminează finalizarea cu succes a tranziției politice, conștientizând principala sa responsabilitate de a menține pacea și securitatea internațională, conform Cartei Națiunilor Unite,

acționând în baza capitolului VII din Carta Națiunilor Unite,

1. îndeamnă toate părțile să convină un acord imediat de încetare a focului și a luptelor și își exprimă sprijinul ferm pentru Misiunea de Sprijin a ONU în Libia (UNSMIL) și pentru Reprezentantul special al Secretarului General pentru aceasta;

2. condamnă folosirea violenței împotriva civililor și a instituțiilor civile și solicită ca cei responsabili să fie trași la răspundere;

3. îndeamnă Camera Reprezentanților și Adunarea Constituantă să își îndeplinească atribuțiile în mod deschis, și îndeamnă toate părțile să se angajeze în Libia într-un dialog politic incluziv pentru a contribui la reinstaurarea stabilității și să ajungă la un acord asupra următoarelor etape în procesul de tranziție a Libiei;

4. reafirmă că măsurile specificate în paragrafele 15, 16, 17, 19, 20 și 21 ale Rezoluției 1970 (2011), modificate de paragrafele 14, 15 și 16 ale Rezoluției 2095 (2011), se aplică în cazul persoanelor și entităților listate în baza acelei rezoluții și în baza Rezoluției 1973 (2011) și de către Comitetul format în conformitate cu paragraful 24 din Rezoluția 1970 (2011), decide că paragrafele se aplică și persoanelor și entităților despre care Comitetul consideră că au comis sau au sprijinit comiterea de acte care reprezintă o amenințare la adresa păcii, stabilității și securității în Libia, sau împiedică ori subminează finalizarea cu succes a tranziției politice a Libiei, și decide că astfel de acte pot include, printre altele:

(a) planificarea, direcționarea sau comiterea în Libia a unor acte care constituie încălcări ale dreptului internațional al drepturilor omului sau ale dreptului internațional umanitar sau acte care constituie abuzuri ale drepturilor omului în Libia;

(b) atacuri împotriva oricăror aeroporturi, gări sau porturi din Libia sau împotriva unei instituții de stat sau a unei instalații sau împotriva oricărei misiuni străine în Libia;

(c) sprijin pentru grupările armate sau rețelele infracționale prin exploatarea ilegală a țiteiului sau a altor resurse naturale din Libia;

(d) acționarea pentru, în numele sau conform instrucțiunilor unei persoane sau entități aflate pe listă;

5. reiterează faptul că persoanele și entitățile față de care Comitetul a stabilit că au încălcat dispozițiile Rezoluției 1970 (2011), inclusiv embargoul de arme, sau că i-au ajutat pe alții să facă acest lucru, pot fi listate și precizează faptul că în această categorie intră și cei care sprijină încălcarea măsurilor de înghețare a activelor și a interdicției de călătorie menționate în Rezoluția 1970 (2011);

6. solicită grupului de experți înființat în conformitate cu paragraful 24 din Rezoluția 1973 (2011), în plus față de mandatul său curent, să furnizeze informații cu privire la persoanele și entitățile care îndeplinesc criteriile de listare menționate în paragrafele 4 și 5 ale prezentei rezoluții;

7. solicită Comitetului să acorde atenția cuvenită solicitărilor de delistare ale persoanelor și entităților care nu mai îndeplinesc criteriile menționate în prezenta rezoluție;

8. decide că furnizarea, vânzarea sau transferul de arme și de materiale conexe, inclusiv de muniție conexă și piese de schimb către Libia conform paragrafului 13 (a) din Rezoluția 2095 (2011), cu modificările din paragraful 10 din Rezoluția 2095 (2013), trebuie aprobate, în prealabil, de Comitet;

9. solicită tuturor statelor, în special statelor vecine Libiei, să verifice pe teritoriul lor, inclusiv în porturi și aeroporturi, în conformitate cu jurisprudența și legislația națională și în concordanță cu dreptul internațional, în special cu dreptul mării și cu acordurile relevante privind aviația civilă internațională, toate mărfurile care pleacă spre Libia sau se întorc din Libia, dacă statul respectiv are informații care oferă motive întemeiate pentru a considera că marfa conține articole a căror furnizare, vânzare, transfer sau export sunt interzise de paragrafele 9 sau 10 din Rezoluția 1970 (2011), cu modificările din paragraful 13 din Rezoluția 2095 (2011) și paragrafele 9 și 10 din Rezoluția 2095 (2013), pentru a asigura punerea în aplicare strictă a acelor măsuri;

10. reafirmă decizia de a autoriza toate statele membre care trebuie să confişte și să elimine (spre exemplu, prin distrugere, eliminarea din circuit, depozitare sau transfer către un alt stat, altul decât cel original sau cel de destinație, pentru a fi eliminate) articolele interzise de paragrafele 9 sau 10 din Rezoluția 1970 (2011), cu modificările din paragraful 13 din Rezoluția 2095 (2011) și din paragrafele 9 și 10 din Rezoluția 2095 (2013) și solicită, în plus, tuturor statelor membre să coopereze în acest sens;

11. solicită statelor membre ca, la desfășurarea verificării în conformitate cu paragraful 9 din prezenta rezoluție, să trimită Comitetului, fără întârziere, un prim raport scris, care să includă, în special, motivele pentru efectuarea verificărilor, rezultatele verificărilor și dacă au beneficiat de cooperare, precum și dacă s-au găsit articole al căror transfer este interzis; solicită apoi ca statele membre să trimită Comitetului, la o dată ulterioară, un alt raport scris care să conțină detalii relevante despre verificări, confiscări și eliminare și detalii relevante despre transfer, inclusiv o descriere a articolelor, originea lor și destinația vizată, dacă aceste informații nu au fost incluse în raportul inițial;

12. exprimă disponibilitatea de a revizui dacă măsurile cuprinse în prezenta rezoluție sunt adecvate, inclusiv dacă prin consolidarea, modificarea, suspendarea sau anularea acestor măsuri, și disponibilitatea de a revizui mandatul UNSMIL, în funcție de cerințele impuse de evoluțiile din Libia;

13. decide să rămână în continuare sesizat cu privire la această situație.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 22

din 6 octombrie 2014

Dosar nr. 24/1/2014/HP/P

Corina Michaela Jîjîie	— președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție
Ilie Iulian Dragomir	— judecător la Secția penală
Angela Dragne	— judecător la Secția penală
Ioana Alina Ilie	— judecător la Secția penală
Marius Dan Foițoș	— judecător la Secția penală
Leontina Șerban	— judecător la Secția penală — judecător-raportor
Aurel Gheorghe Ilie	— judecător la Secția penală
Valentin Horia Șelaru	— judecător la Secția penală
Ioana Bogdan	— judecător la Secția penală
Mirela Cojocaru	— magistrat-asistent

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori, prin Încheierea din data de 3 iulie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 2.557/111/2014, prin care, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la admisibilitatea unei noi cereri de aplicare a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal privind legea penală mai favorabilă, ulterior respingerii unei cereri cu același obiect, în situația în care, după respingerea cererii, Înalta Curte de Casație și Justiție a pronunțat o hotărâre prin care s-a dat o rezolvare de principiu unei chestiuni de drept incidente în cauză.

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 274 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Corina Michaela Jîjîie.

La ședința de judecată a participat doamna Mirela Cojocaru, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Irina Kuglay, consilier al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, arătând că s-au transmis puncte de vedere asupra chestiunii de drept din partea unor curți de apel, tribunale și judecătorii. În acest context, a arătat că, la nivelul instanțelor naționale, s-au conturat două opinii:

Într-o primă opinie, s-a susținut că este inadmisibilă o nouă cerere de aplicare a dispozițiilor art. 6 din Codul penal în situația în care a fost dată o soluție definitivă în ceea ce privește aplicarea legii penale mai favorabile înainte de pronunțarea de către Înalta Curte a hotărârii prin care s-a dat o rezolvare de principiu unei chestiuni de drept incidente în cauză.

În a doua opinie, s-a apreciat că o astfel de cerere este admisibilă, în condițiile în care, cu prilejul soluționării primei solicitări de aplicare a legii penale mai favorabile, întemeiată pe dispozițiile art. 6 din Codul penal, chestiunea de drept incidentă în cauză nu fusese dezlegată de către instanța supremă.

În continuare a arătat că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor care a fost comunicat condamnatului D. G., potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

A mai referat că, la data de 29 septembrie 2014, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a depus Adresa nr. 1.989/C/2584/III-5/2014 prin care s-a adus la cunoștință că în cadrul Secției judiciare — Serviciul judiciar penal al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii vizând problema de drept cu privire la modul de aplicare a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal și că au fost depuse concluzii scrise formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat, cu privire la admisibilitatea întrebării prealabile că, în principiu, pentru a stabili admisibilitatea sesizării din perspectiva dependenței soluționării fondului de chestiunea de drept supusă rezolvării Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanța trebuie să se raporteze la justele criterii din Decizia nr. 11/2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru rezolvarea unor chestiuni de drept în materia penală, care tratează, în mod judicios, criteriile de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

S-a precizat, totodată, că Decizia nr. 11/2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru rezolvarea unor chestiuni de drept în materie penală are în vedere situația în care instanța este sesizată cu judecarea în fond a cauzei, astfel că același criteriu nu va putea fi aplicat ca atare, *mutatis mutandis*, la acele situații în care instanța nu este sesizată cu o acțiune penală sau cu o acțiune civilă, când obiect principal al judecății îl constituie o altă cerere, nu o chestiune particulară pe parcursul soluționării unei cauze.

Prin urmare, s-a susținut că sintagma „soluționarea pe fond a cauzei” ar trebui înțeleasă în sensul soluționării pe fond a obiectului judecății cu care este investită instanța, întrucât o instanță care examinează o contestație la executare pentru aplicarea legii penale mai favorabile nu este sesizată cu o acțiune penală, nu va condamna, nu va achita și nu va dispune încetarea procesului penal, dar obiectul judecății în acea cauză poate depinde de aplicarea unei norme de drept penal. Admisibilitatea unei probleme de drept penal, ridicată în legătură cu o astfel de cauză, nu poate fi *de plano* exclusă pentru simplul motiv că instanța nu soluționează o acțiune penală.

S-a relevat că aceeași concluzie se degajă și în legătură cu o normă procedurală. Admisibilitatea unei probleme de drept în legătură cu o normă procedurală, de care depinde dezlegarea obiectului cauzei, nu poate fi înlăturată numai pentru simplul motiv că, în întregime, cauza nu privește soluționarea unei acțiuni penale, pe rolul instanțelor fiind o multitudine de cauze care niciodată nu vor ajunge în stadiul rezolvării acțiunii penale: plângeri împotriva soluțiilor procurorului, cereri în faza de urmărire penală, cereri cu privire la măsuri asigurătorii ș.a. Este,

cel puțin teoretic, posibil ca, în aceste cauze, niciodată să nu se ajungă la soluționarea unei acțiuni penale și, totuși, obiect al judecății să îl constituie norme al căror conținut pot avea interpretări diferite.

Pe de altă parte, s-a arătat că chiar și textul din Codul de procedură penală permite această interpretare prin observarea terminologiei *ad litteram*, respectiv „de a cărei lămurire depinde rezolvarea pe fond a cauzei respective”. Legiuitorul nu ar fi folosit sintagma „cauza respectivă” dacă nu ar fi înțeles să se raporteze la cererea, sesizarea cu care o instanță penală este investită, considerând că, dacă ar fi avut în vedere numai o acțiune penală sau o acțiune civilă soluționabilă în fond, s-ar fi limitat la a folosi expresia „soluționarea pe fond a cererii”.

A apreciat că, *de plano*, nu se poate respinge, ca inadmisibilă, o sesizare privind interpretarea unei norme de drept penal substanțial sau a unei norme de procedură penală pentru simplul motiv că de ea nu depinde soluționarea acțiunii penale într-o fază de judecată, în sens restrâns.

Pe de altă parte, referitor la admisibilitatea cererii formulate în cauză, prin raportare la aspectul că de rezolvarea problemei de drept nu ar depinde soluționarea obiectului cauzei, ci soluționarea unui aspect prealabil judecății, acela al admisibilității în principiu, a învederat că soluționarea pe fond a cauzei depinde, în mod esențial, de criteriile de admisibilitate a contestației la executare. În speță, dependența între fondul soluției și problema de drept ridicată nu trebuie înțeleasă doar în sensul că problema de drept va stabili cum se soluționează fondul, ci și dacă dezlegarea problemei de drept va stabili dacă se soluționează fondul. *A fortiori*, modul de soluționare a cauzei este dependent de caracterul admisibil sau inadmisibil al chestiunii puse în discuție, motiv pentru care nu este relevant dacă problema de drept vizează admisibilitatea contestației, iar nu fondul ei.

Pe fond, a apreciat că dispozițiile art. 599 alin. (5) din Codul de procedură penală permit reiterarea unei contestații la executare atunci când este întrunită una dintre următoarele condiții: este vorba de o altă persoană decât cea care a făcut cererea, de un alt temei legal, de alte motive și de alte apărări. S-a precizat că noțiunile de *temei legal*, *motive* și *apărări* nu pot fi privite „în bloc”, neavând aceeași semnificație. Temeiul legal este evident echivalent intervenției unei legi noi, iar motivele sau apărărilor sunt chestiuni de fapt sau date concrete ale speței, care nu au fost valorificate în același cadru legal.

Analizând problema dacă hotărârea prealabilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție poate constitui temei legal pentru o nouă contestație la executare, s-a considerat că hotărârile pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în rezolvarea unei chestiuni de drept sunt acte cu putere de lege, asimilate cu noțiunea de „temei legal”, inclusiv în sensul celei folosite în art. 599 alin. (5) din Codul de procedură penală.

Pentru aceste motive, a solicitat instanței să constate că sesizarea este admisibilă și să se pronunțe, pentru motivele arătate și pentru cele pe larg dezvoltate în scris, o soluție concordantă cu concluziile scrise.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare asupra sesizării formulate.

ÎN ALTA CURTE,

Asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din data de 3 iulie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 2.557/111/2014, Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea dezlegării chestiunii de drept privind posibilitatea formulării unei noi cereri de aplicare a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal privind aplicarea legii penale mai favorabile ulterior respingerii unei astfel de cereri, în

situația în care, după respingerea cererii, s-a pronunțat de către Înalta Curte de Casație și Justiție o hotărâre prin care s-a dat o rezolvare de principiu unei chestiuni de drept incidente în cauză.

II. Expunerea succintă a cauzei ce formează obiectul Dosarului nr. 2.557/111/2014 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori

Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a fost sesizată cu o contestație formulată de condamnatul D.G. împotriva Sentinței penale nr. 243/P din data de 20 mai 2014, pronunțată de către Tribunalul Bihor în Dosarul nr. 2.557/111/2014.

Prin Sentința penală nr. 122/P din data de 27 februarie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 803/111/2014 de Tribunalul Bihor, în baza art. 595 din Codul de procedură penală cu aplicarea art. 23 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesuale penale, cu modificările ulterioare, s-a respins cererea formulată de persoana condamnată D.G. de aplicare a legii penale mai favorabile, constatându-se că nu sunt aplicabile dispozițiile art. 6 din Codul penal privind incidența legii penale mai favorabile pentru pedeapsa aplicată acestuia prin Sentința penală nr. 130 din data de 12 iunie 2013, pronunțată de Tribunalul Bihor, definitivă prin Decizia penală nr. 503/R din data de 11 iulie 2013 a Curții de Apel Oradea, în baza căreia s-a emis Mandatul de executare a pedepsei închisorii nr. 187/2013 al Tribunalului Bihor.

Pentru a pronunța această hotărâre s-a reținut că prin Sentința penală nr. 130 din data de 12 iunie 2013, pronunțată de Tribunalul Bihor, definitivă prin Decizia penală nr. 503/R din data de 11 iulie 2013 a Curții de Apel Oradea, s-a admis cererea de contopire a pedepselor formulată de condamnatul D.G. vizând pedepsele aplicate prin Sentința penală nr. 1.634/2011 a Judecătoriei Oradea (sentință care la rândul ei constituie o hotărâre de contopire a pedepselor aplicate prin Sentința penală nr. 380/2011 a Judecătoriei Oradea, Sentința penală nr. 842/2010 a Judecătoriei Oradea și Sentința penală nr. 1.052/2011 a Judecătoriei Oradea), respectiv pedepsele aplicate prin Sentința penală nr. 143/2012 a Tribunalului Bihor, după cum urmează:

- 1 an închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 194 din Codul penal anterior;
- 5 ani închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 215 alin. (2) și (3) din Codul penal anterior;
- 1 an închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 26 raportat la art. 291 din Codul penal anterior;
- 5 ani închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 215 alin. (2) și (3) din Codul penal anterior;
- 1 an și 6 luni închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 26 raportat la art. 288 alin. (1) din Codul penal anterior;
- 1 an și 6 luni închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 291 din Codul penal anterior;
- 2 ani și 6 luni închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 20 raportat la art. 215 alin. (2) și (3) din Codul penal anterior;
- 1 an și 6 luni închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 288 din Codul penal anterior;
- 8 ani închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 26 raportat la art. 215 alin. (2), (3) și (5) din Codul penal anterior, cu aplicarea art. 320¹ din Codul de procedură penală anterior (pedeapsă aplicată prin Sentința penală nr. 143/2012 a Tribunalului Bihor);
- 1 an și 6 luni închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 26 raportat la art. 291 din Codul penal anterior, cu aplicarea art. 320¹ din Codul de procedură penală anterior (pedeapsă aplicată prin Sentința penală nr. 143/2012 a Tribunalului Bihor).

S-a dispus să se execute pedeapsa cea mai grea de 8 ani închisoare la care s-a adăugat un spor de 1 an și 2 luni închisoare, în final, 9 ani și 2 luni închisoare, în regim de detenție. De asemenea, condamnatului i s-a aplicat pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzută de art. 64 lit. a) teza a II-a și lit. b) din Codul penal anterior pe o durată de 5 ani. În baza sentinței penale menționate s-a emis Mandatul de executare a pedepsei închisorii nr. 187 din data de 15 iulie 2013, de către Tribunalul Bihor, în executarea căruia se află condamnatul în prezent.

Instanța a reținut că art. 6 alin. (1) din Codul penal devine aplicabil când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, situație în care sancțiunea aplicată, dacă depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maxim.

Tribunalul a arătat că sintagma „sancțiunea aplicată” are în vedere pedeapsa în executarea căreia se află persoana condamnată, pedeapsă unică sau rezultantă a unei pluralități de infracțiuni.

Pentru a se verifica dacă această „sancțiune aplicată” depășește „maximul special” prevăzut de legea nouă, s-a precizat că se analizează într-o primă etapă fiecare din pedepsele componente prin raportare la maximul special prevăzut pentru fiecare din acestea în legea nouă, după care se analizează, prin raportare la situația juridică a condamnatului, regimul sancționator prevăzut în legea nouă.

S-a considerat că art. 6 alin. (1) din Codul penal devine aplicabil numai în situația în care, în baza acestui regim sancționator, pedeapsa ce i-ar fi aplicată condamnatului potrivit legii noi — pedeapsă care reprezintă „maximul special” prevăzut de legea nouă, la care face referire art. 6 — ar fi mai ușoară. Într-o astfel de ipoteză, a subliniat tribunalul, se face aplicarea legii noi atât în privința pedepselor componente (care, după caz, vor fi reduse la maximul prevăzut de legea nouă), cât și în privința regimului sancționator aplicabil acestor pedepse (după caz, concurs, recidivă, pluralitate intermediară etc.), pedeapsa rezultantă stabilită potrivit legii noi fiind pedeapsa pe care persoana condamnată urmează să o execute în continuare.

Or, a constatat instanța, în privința condamnatului D.G., pedeapsa rezultantă de 9 ani și 2 luni închisoare aplicată acestuia nu depășește maximul special la care s-ar fi ajuns, potrivit legii noi.

Astfel, pedepsele de 1 an închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 194 din Codul penal anterior, 5 ani închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 215 alin. (2) și (3) din Codul penal anterior, 1 an închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 26 raportat la art. 291 din Codul penal anterior, 5 ani închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 215 alin. (2) și (3) din Codul penal anterior, 1 an și 6 luni închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 26 raportat la art. 288 alin. (1) din Codul penal anterior, 1 an și 6 luni închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 291 din Codul penal anterior, 2 ani și 6 luni închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 20 raportat la art. 215 alin. (2) și (3) din Codul penal anterior, 1 an și 6 luni închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 288 din Codul penal anterior, 1 an și 6 luni închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 26 raportat la art. 291 din Codul penal anterior, cu aplicarea art. 320¹ din Codul de procedură penală anterior (pedeapsă aplicată prin Sentința penală nr. 143/2012 a Tribunalului Bihor), nu depășesc maximul special prevăzut în textul nou de incriminare.

Cât privește pedeapsa de 8 ani închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 26 raportat la art. 215 alin. (2), (3) și (5) din Codul penal anterior, cu aplicarea art. 320¹

din Codul de procedură penală anterior (pedeapsă aplicată prin Sentința penală nr. 143/2012 a Tribunalului Bihor), analizată în individualitatea ei, s-a constatat că depășește maximul special stabilit de Codul penal, cu luarea în considerare a cauzei de atenuare impusă de art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, instanța apreciind că maximul de care se poate ține seama în cazul acestei pedepse este de 3 ani și 4 luni închisoare.

Aplicând însă regimul sancționator al concursului de infracțiuni prevăzut de art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal la cele 10 pedepse aplicate condamnatului, tribunalul a precizat că s-ar ajunge să se execute pedeapsa de 5 ani închisoare la care s-ar adăuga un spor de 1/3 din toate celelalte pedepse cuprinse în contopire, adică o pedeapsă mult mai severă decât pedeapsa de 9 ani și 2 luni închisoare care i-a fost aplicată condamnatului potrivit legii vechi ce reglementa concursul de infracțiuni.

S-a considerat că nici dispozițiile art. 6 alin. (6) din Codul penal nu îi sunt aplicabile condamnatului având în vedere că pedeapsa complementară aplicată prin hotărârea definitivă este cea prevăzută de art. 64 lit. a) teza a II-a și lit. b) din Codul penal anterior, pe o perioadă de 5 ani, durată care nu o depășește pe cea prevăzută de art. 66 alin. (1) din Codul penal.

Prin Decizia penală nr. 19/C din data de 25 martie 2014 a Curții de Apel Oradea s-a respins, ca nefondată, contestația formulată de petentul condamnat D.G., împotriva Sentinței penale nr. 122 din data de 27 februarie 2014 pronunțată de Tribunalul Bihor.

La data de 19 mai 2014, condamnatul D.G. a formulat și înregistrat pe rolul Tribunalului Bihor o nouă cerere prin care solicită aplicarea legii penale mai favorabile cu privire la pedeapsa de 9 ani și 2 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. 130 din data de 12 iunie 2013 a Tribunalului Bihor.

Prin Sentința penală nr. 243/P din data de 20 mai 2014, pronunțată în Dosarul nr. 2.557/111/2014, în conformitate cu art. 599 alin. (5) raportat la art. 595 din Codul de procedură penală, cu aplicarea art. 23 din Legea nr. 255/2013, cu modificările ulterioare, Tribunalul Bihor a respins, ca inadmisibilă, cererea formulată de persoana condamnată D.G. de aplicare a legii penale mai favorabile.

Pentru a pronunța această hotărâre, tribunalul a reținut că, prin Sentința penală nr. 122/P/2014 din data de 27 februarie 2014 a Tribunalului Bihor, definitivă prin Decizia penală nr. 19/C/2014 din data de 25 martie 2014 a Curții de Apel Oradea, s-a respins cererea formulată de persoana condamnată D.G., constatându-se că nu sunt aplicabile dispozițiile art. 6 din Codul penal privind incidența legii penale mai favorabile pentru pedeapsa aplicată prin Sentința penală nr. 130 din data de 12 iunie 2013 a Tribunalului Bihor, definitivă prin Decizia penală nr. 503/R din data de 11 iulie 2013 a Curții de Apel Oradea.

Tribunalul a considerat că, subsecvent analizei efectuate prin Sentința penală nr. 122/P/2014, niciun element nou nu a intervenit în privința situației juridice a condamnatului, pentru ca instanța să procedeze la o nouă evaluare a incidenței art. 6 din Codul penal, în ceea ce îl privește.

S-a constatat că devin, astfel, incidente prevederile art. 599 alin. (5) din Codul de procedură penală conform cărora cererile ulterioare de contestație la executare sunt inadmisibile dacă există identitate de persoană, de teme legal, de motive și de apărări.

Instanța care a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție cu chestiunea de drept supusă dezlegării a constatat că, ulterior Sentinței penale nr. 122/P din data de 27 februarie 2014 a Tribunalului Bihor, s-a pronunțat Decizia nr. 1 din data de 14 aprilie 2014 pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând mecanismul de aplicare a legii penale mai favorabile în cazul faptelor definitiv judecate, pentru ipoteza unui concurs de infracțiuni, prin care s-a stabilit că, în aplicarea legii penale mai favorabile, după judecarea definitivă a cauzei înainte de intrarea

în vigoare a noului Cod penal, pentru ipoteza unui concurs de infracțiuni, într-o primă etapă se verifică incidența dispozițiilor art. 6 din Codul penal, cu privire la pedepsele individuale și, în a doua etapă, se verifică dacă pedeapsa rezultantă aplicată potrivit legii vechi depășește maximumul la care se poate ajunge în baza legii noi, conform art. 39 din Codul penal. În cazul în care pedeapsa rezultantă, aplicată potrivit legii vechi, depășește maximumul la care se poate ajunge în baza art. 39 din Codul penal, pedeapsa rezultantă va fi redusă la acest maximum. În caz contrar, pedeapsa rezultantă va rămâne astfel cum a fost stabilită potrivit legii vechi.

S-a arătat că, potrivit considerentelor acestei decizii, în prima etapă, în conformitate cu dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal referitoare la aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei, se compară pedeapsa aplicată pentru fiecare dintre infracțiunile săvârșite, care compun pluralitatea de infracțiuni, cu maximumul special prevăzut de legea penală nouă și se reduce fiecare pedeapsă aplicată la maximumul special prevăzut de legea nouă în cazul în care se constată că depășește acest maximum special, iar această operațiune este obligatorie și trebuie să aibă loc independent de soarta pedepsei rezultante, întrucât pedeapsa pentru fiecare infracțiune, în parte, poate avea semnificații de sine stătătoare, independent de pluralitate, în cazuri precum incidența unei alte legi mai favorabile, incidența unui act de grațiere etc.

În aceste condiții, curtea de apel a considerat că se pune problema **admisibilității** cererii de aplicare a legii penale mai favorabile formulate de condamnat, după respingerea cererii inițiale, raportat la dispozițiile deciziei enunțate, respectiv dacă se poate aprecia că această decizie poate fi socotită un temei sau o apărare nouă de natură să permită analizarea pe fond a noii cereri, prin prisma dispozițiilor art. 599 raportat la art. 595 din Codul de procedură penală.

Curtea de apel a constatat că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a mai statuat asupra acestei chestiuni de drept printr-o hotărâre prealabilă, recurs în interesul legii, iar aceasta nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, de lămurirea ei depinzând soluționarea pe fond a cauzei deduse judecării, întrucât privește una din condițiile cerute de art. 599 alin. (5) din Codul de procedură penală pentru a verifica admisibilitatea cererii ulterioare de contestație la executare formulată de condamnat, motiv pentru care a hotărât să suspende judecarea cauzei și să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea dezlegării chestiunii de drept ce constă în „modul de aplicare a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din noul Cod penal, respectiv cu privire la posibilitatea formulării unei noi cereri de aplicare a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din noul Cod penal privind aplicarea legii penale mai favorabile ulterior respingerii unei astfel de cereri, în situația în care, după respingerea cererii, s-a pronunțat de către Înalta Curte de Casație și Justiție o hotărâre prin care s-a dat o rezolvare de principiu unei chestiuni de drept incidente în cauză.”

Totodată, Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a apreciat că deciziile pronunțate de Înalta Curte pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală pot fi considerate motive sau apărări noi, conform dispozițiilor art. 595 din Codul de procedură penală, dacă conținutul acestora face posibilă aplicarea legii penale mai favorabile.

S-a mai apreciat că principiul aplicării legii penale mai favorabile, ridicat la rang constituțional prin legea fundamentală, are prioritate în raport cu orice alt text de lege și trebuie materializat prin acordarea posibilității formulării unei noi cereri, asigurându-se, totodată, respectarea principiului legalității.

Opinează instanța, în sensul exprimat, și pentru a nu exista o discriminare între persoanele condamnate ale căror cereri de aplicare a legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei au fost soluționate nefavorabil, anterior pronunțării Deciziei nr. 1 din data de 14 aprilie 2014 de către Completul competent pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, și

persoanele ale căror cereri au fost soluționate favorabil, după pronunțarea acesteia.

III. Dispoziții legale incidente

Art. 6 din Codul penal: Aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei

(1) Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximumul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maximum.

(2) Dacă după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare la detențiune pe viață și până la executarea ei a intervenit o lege care prevede pentru aceeași faptă numai pedeapsa închisorii, pedeapsa detențiunii pe viață se înlocuiește cu maximumul închisorii prevăzut pentru acea infracțiune.

(3) Dacă legea nouă prevede în locul pedepsei închisorii numai amenda, pedeapsa aplicată se înlocuiește cu amenda, fără a se putea depăși maximumul special prevăzut în legea nouă. Ținându-se seama de partea executată din pedeapsa închisorii, se poate înlătura în totul sau în parte executarea amenzii.

Art. 595 din Codul de procedură penală: Intervenirea unei legi penale noi

(1) Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare (...) intervine o lege ce nu mai prevede ca infracțiune fapta pentru care s-a pronunțat condamnarea ori o lege care prevede o pedeapsă sau o măsură educativă mai ușoară decât cea care se execută, instanța ia măsuri pentru aducerea la îndeplinire, după caz, a dispozițiilor art. 4 și 6 din Codul penal.

Art. 598 din Codul de procedură penală: Contestația la executare

(1) Contestația împotriva executării hotărârii penale se poate face în următoarele cazuri:

(...)

d) când se invocă amnistia, prescripția, grațierea sau orice altă cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei.

Art. 599 din Codul de procedură penală: Rezolvarea contestației la executare

(...)

(5) Cererile ulterioare de contestație la executare sunt inadmisibile dacă există identitate de persoană, de temei legal, de motive și de apărări.

Art. 23 din Legea nr. 255/2013 de punere în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, cu modificările ulterioare

(1) Cererile, contestațiile și sesizările introduse în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, având ca obiect aplicarea art. 4 și 6 din această lege în cazul hotărârilor rămase definitive anterior intrării ei în vigoare, se soluționează după procedura prevăzută în prezentul articol, care se completează cu dispozițiile Codului de procedură penală.

IV. Punctul de vedere al părții cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

Condamnatul D.G. nu a formulat un punct de vedere scris privind chestiunea de drept supusă judecării, astfel cum avea posibilitatea potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

V. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele de judecată arondate

Înalta Curte de Casație și Justiție constată că la nivelul curților de apel și al instanțelor de judecată arondate s-au conturat două opinii:

Într-o primă opinie, s-a susținut că este inadmisibilă o nouă cerere de aplicare a dispozițiilor art. 6 din Codul penal în situația

în care a fost dată o soluție definitivă în ceea ce privește aplicarea legii penale mai favorabile înainte de pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărârii prin care s-a dat o rezolvare de principiu unei chestiuni de drept incidente în cauză.

Printre argumentele aduse în susținerea acestei opinii s-a invocat că atât deciziile în interesul legii, cât și deciziile date în dezlegarea unor chestiuni de drept sunt obligatorii de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform art. 474 alin. (4) și art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală, iar publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a unei hotărâri prealabile nu poate atrage obligația instanțelor judecătorești de a repune în discuție toate cauzele penale care au fost definitiv soluționate înainte de publicarea interpretării obligatorii. S-a evidențiat că au mai existat cazuri când s-au pronunțat soluții diferite și, ulterior rămânerii definitive a hotărârilor judecătorești, Înalta Curte de Casație și Justiție, prin recursul în interesul legii, s-a pronunțat în favoarea uneia dintre soluții, situație în care nu s-a procedat la o modificare a hotărârilor judecătorești.

În același sens, s-a arătat că nu poate fi admisibilă o nouă cerere de aplicare a legii penale mai favorabile formulate de același condamnat după respingerea unei prime cereri care a avut același obiect întemeiat pe art. 6 alin. (1) din Codul penal pentru a nu se aduce atingere principiului securității raporturilor juridice.

Ca argument în susținerea acestei opinii s-a mai relevat că nu se poate considera că, pe parcursul executării pedepsei, s-au descoperit împrejurări noi, necunoscute la momentul pronunțării hotărârii.

S-a subliniat că, existând identitate de persoană, de temei legal, de motive și de apărări, în conformitate cu art. 599 alin. (5) din Codul de procedură penală, există autoritate de lucru judecat, iar dezlegarea chestiunii de drept se aplică pentru viitor.

În sensul acestei opinii s-a apreciat ca fiind discutabilă însăși aplicarea art. 6 din Convenție, în această materie, întrucât cererea formulată în cadrul art. 595 din Codul de procedură penală nu pune în discuție o acuzație în materie penală.

Într-o opinie nuanțată, s-a susținut că, în conformitate cu principiul legalității pedepsei, ar trebui să existe posibilitatea formulării unei noi cereri, dar pentru aceasta este necesară o reglementare expresă. S-a mai arătat că ar trebui efectuată o modificare legislativă care să prevadă, în ipoteza în discuție, posibilitatea formulării unei cereri de revizuire.

Într-o altă opinie, s-a apreciat că o astfel de cerere este admisibilă, în condițiile în care, cu prilejul soluționării primei solicitări de aplicare a legii penale mai favorabile, întemeiată pe dispozițiile art. 6 din Codul penal, chestiunea de drept incidentă în cauză nu fusese dezlegată de către instanța supremă.

Pornindu-se de la situația că motivele invocate în cuprinsul celor două cereri sunt identice sau asemănătoare, s-a apreciat că împrejurarea intervenirii deciziei de dezlegare a unor chestiuni de drept reprezintă un element de noutate care diferențiază cea de-a doua cerere formulată de aceeași persoană și care determină soluționarea ei pe fond, și nu respingerea ca inadmisibilă, cu argumentul că anterior o cerere identică a fost respinsă.

De asemenea, s-a considerat că deciziile pronunțate de Înalta Curte pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală pot constitui temei, motive sau apărări noi, conform art. 599 alin. (5) din Codul de procedură penală, în măsura în care fac posibilă aplicarea legii penale mai favorabile conform art. 6 din Codul penal.

Totodată, s-a apreciat că principiul aplicării legii penale mai favorabile, ridicat la rang constituțional prin legea fundamentală, are prioritate în raport cu orice alt text de lege și trebuie materializat prin acordarea posibilității formulării unei noi cereri întemeiate pe dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal, având în

vedere interpretarea dată de Înalta Curte chestiunii de drept incidente în cauză.

În sensul acestei opinii s-a subliniat că prin considerarea, ca admisibilă, a noii cereri se asigură nediscriminarea între persoanele condamnate ale căror cereri de aplicare a legii penale mai favorabile după condamnarea definitivă au fost soluționate anterior pronunțării de către Înalta Curte a unor soluții de dezlegare în principiu a unor chestiuni de drept și persoanele ale căror cereri au fost soluționate după pronunțarea unor astfel de decizii, asigurându-se totodată respectarea principiului legalității.

S-a mai susținut că, potrivit dispozițiilor art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală, dezlegarea dată chestiunilor de drept este obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, astfel că o nouă cerere de aplicare a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal este admisibilă cât timp persoana condamnată mai este în executarea pedepsei, conform art. 598—599 din Codul de procedură penală.

De asemenea, s-a considerat că, prin noua contestație, condamnatul nu solicită aplicarea legii penale mai favorabile în mod global, ci aplicarea primei etape a Deciziei nr. 1/2014, în sensul constatării dezincriminării unei fapte pentru care este condamnat sau a nelegalității, în raport cu legea penală nouă, a unei pedepse aplicate potrivit legii vechi, etapă care este obligatorie și trebuie să aibă loc independent de soarta pedepsei rezultante întrucât pedeapsa pentru fiecare infracțiune poate avea semnificație de sine stătătoare, independent de pluralitate.

Într-o opinie nuanțată, s-a precizat că situația condamnaților poate fi din nou analizată, ținându-se cont de hotărârile prealabile pronunțate de Înalta Curte, însă numai în acele situații în care, cu ocazia primei judecăți s-a realizat o aplicare diferită a legii penale mai favorabile în comparație cu cele stabilite prin hotărârile prealabile pronunțate ulterior rămânerii definitive a hotărârilor judecătorești.

S-a mai apreciat că o astfel de cerere este admisibilă și raportat la dispozițiile art. 6 din Convenție care garantează dreptul oricărei persoane la un proces echitabil, precum și accesul liber la justiție.

În altă ordine de idei, s-a susținut că, pe parcursul celor 6 luni de la intrarea în vigoare a Codului de procedură penală, sesizările privind aplicarea legii penale mai favorabile au fost judecate potrivit art. 23 din Legea nr. 255/2013, cu modificările ulterioare, care prevede o procedură specială, iar cererile de după data de 1 august 2014 privind aplicarea legii penale mai favorabile sunt întemeiate pe art. 595 din Codul de procedură penală și, în raport cu aceasta, nu vor fi respinse ca inadmisibile, în baza art. 599 din același cod, întrucât nu reprezintă o nouă contestație la executare, ci prima contestație întemeiată pe acest articol.

VI. Jurisprudența națională în materie

Au fost identificate hotărâri judecătorești în această materie la instanțele arondate Curții de Apel Galați (Tribunalul Brăila), Curții de Apel Ploiești (Tribunalul Dâmbovița) și Curții de Apel Cluj (Tribunalul Maramureș și Tribunalul Cluj).

Astfel, prin Sentința penală nr. 390 din data de 20 iunie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 2.001/113/2014 de Tribunalul Brăila — Secția penală și Sentința penală nr. 364 din data de 6 iunie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 1.728/113/2014 de Tribunalul Brăila — Secția penală, au fost respinse, ca inadmisibile, contestațiile la executare formulate de condamnatul L.S., respectiv condamnatul A.S.V., constatându-se că sunt îndeplinite cele patru condiții prevăzute de dispozițiile art. 599 alin. (5) din Codul de procedură penală, respectiv identitatea de persoană, de temei legal, de motive și de apărări.

Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori, prin Decizia nr. 377/C din data de 6 august 2014, a respins, ca nefondată, contestația formulată de condamnatul L.S. împotriva Sentinței penale nr. 390 din data de 20 iunie 2014 a

Tribunalului Brăila, considerându-se, printre altele, că, așa cum a arătat și instanța de fond, Tribunalul Brăila, cererea este inadmisibilă, raportat la dispozițiile art. 599 alin. (5) din Codul de procedură penală, în cauză existând identitate de persoană, de temei legal, de motive și de apărări, față de Sentința penală nr. 20 din data de 1 februarie 2014 a Tribunalului Brăila (Dosarul nr. 134/113/2014).

Sentința penală nr. 364 din data de 6 iunie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 1.728/113/2014 de Tribunalul Brăila — Secția penală, a rămas definitivă prin Decizia nr. 316/C din 16 iulie 2014 a Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Prin Sentința penală nr. 647 din data de 2 iunie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 2.193/120/2014 de Tribunalul Dâmbovița — Secția penală și Sentința penală nr. 719 din 20 iunie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 2.181/120/2014 de Tribunalul Dâmbovița — Secția penală, au fost respinse, ca inadmisibile, cererile privind aplicarea dispozițiilor art. 6 din Codul penal formulate de condamnatul R.C.R., respectiv condamnatul R.P.C., raportat la dispozițiile art. 599 alin. (5) din Codul de procedură penală potrivit cărora cererile ulterioare de contestație la executare sunt inadmisibile dacă există identitate de persoană, de temei legal, de motive și de apărări.

Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, prin Decizia nr. 437 din data de 11 septembrie 2014, a respins ca nefondată contestația formulată de R.C.R. împotriva Sentinței penale nr. 647 din data de 2 iunie 2014, pronunțată de Tribunalul Dâmbovița — Secția penală.

Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori, prin Decizia penală nr. 376 din data de 27 iunie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 2.093/100/2014, a respins ca neîntemeiată contestația formulată de condamnatul P.M. împotriva Sentinței penale nr. 444 din data de 27 mai 2014 a Tribunalului Maramureș, considerându-se că noua cerere a condamnatului este inadmisibilă prin prisma dispozițiilor art. 599 alin. (5) din Codul de procedură penală, motivarea noii cereri de aplicare a legii penale mai favorabile în temeiul art. 6 din Codul penal fiind, în esență, aceeași cu cea soluționată prin Sentința nr. 183 din data de 5 martie 2014 a Tribunalului Maramureș, definitivă prin Decizia nr. 117 din data de 26 martie 2014 a Curții de Apel Cluj.

VII. Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Prin concluziile scrise, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că este admisibilă sesizarea formulată de curtea de apel întrucât soluționarea pe fond a cauzei depinde de soluția dată cererii cu care instanța supremă a fost sesizată, propunând, totodată, următoarea soluție cu privire la chestiunea de drept ce face obiectul sesizării: „Deciziile pronunțate de instanța supremă pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materia legii penale mai favorabile în cazul faptelor definitiv judecate pot fi considerate motive sau apărări noi în formularea unei noi cereri de aplicare a dispozițiilor art. 6 din Codul penal, în condițiile art. 598 și următoarele din Codul de procedură penală.”

În mod diferit, prin concluziile formulate oral, s-a considerat că hotărârile pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în rezolvarea unor chestiuni de drept sunt acte cu putere de lege, asimilate cu noțiunea de „temei legal”, inclusiv în sensul folosit în art. 599 alin. (5) din Codul de procedură penală.

VIII. Raportul asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Opinia judecătorului-raportor asupra chestiunii de drept supuse dezlegării a fost în sensul că nu sunt întrunite cumulativ condițiile impuse prin dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu problemei de drept, nefiind îndeplinită cerința existenței unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, motiv pentru care s-a propus respingerea, ca

inadmisibilă, a sesizării formulate de Curtea de Apel Oradea în Dosarul nr. 2.557/111/2014.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

Reglementând condițiile de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, legiuitorul a stabilit prin dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală posibilitatea Înaltei Curți, a curții de apel și a tribunalului, investite cu soluționarea unei cauze în ultimă instanță, care constată, în cursul judecării, existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța nu a statuat încă printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare, de principiu, respectivei probleme de drept.

Astfel, sesizarea completului competent să pronunțe hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, pentru a fi admisibilă, trebuie să îndeplinească cumulativ mai multe cerințe, respectiv să fie solicitată într-o cauză aflată în curs de judecată în ultimă instanță pe rolul uneia dintre instanțele prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, obiectul acesteia să vizeze o chestiune de drept de care depinde soluționarea pe fond a cauzei, iar problema de drept să nu fi fost dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii.

În cauză, Curtea de Apel Oradea este investită cu soluționarea unei pricini în ultimă instanță, respectiv contestația formulată de condamnatul D.G. împotriva Sentinței penale nr. 243/P din data de 20 mai 2014, pronunțată de Tribunalul Bihor.

Chestiunea de drept cu care a fost sesizată instanța supremă nu a primit o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul promovării unui asemenea recurs, așa cum rezultă din Adresa nr. 1.989/C/2584/III-5/2014 din data de 29 septembrie 2014 a Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Însă cea de-a treia condiție cumulativă impusă prin dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală nu este îndeplinită întrucât soluționarea pe fond a contestației cu care a fost investită Curtea de Apel Oradea nu depinde de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul prezentei sesizări.

De altfel, din chiar cuprinsul întrebării cu care Completul competent pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a fost sesizat, reiese că instanța care a dispus sesizarea în baza art. 467 din Codul de procedură penală consideră că, la soluționarea pe fond a cauzei, este incidentă dezlegarea de principiu a chestiunii de drept privind mecanismul de aplicare a legii penale mai favorabile în cazul faptelor definitiv judecate pentru ipoteza unui concurs de infracțiuni, rezolvare dată prin Decizia nr. 1 din data de 14 aprilie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Problema de drept supusă dezbaterii vizează aspecte ce țin de admisibilitatea unei noi cereri privind aplicarea legii penale mai favorabile întemeiată pe dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal, formulată de același condamnat, după ce o cerere cu același obiect a fost respinsă definitiv, înainte de pronunțarea Deciziei nr. 1 din data de 14 aprilie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție prin care s-a dat dezlegare de principiu problemei de drept vizând mecanismul de aplicare a legii penale mai favorabile în cazul faptelor definitiv judecate pentru ipoteza unui concurs de infracțiuni.

Potrivit art. 599 alin. (5) din Codul de procedură penală, cererile ulterioare de contestație la executare sunt inadmisibile dacă există identitate de persoană, de temei legal, de motive și de apărări.

În raport cu aceste dispoziții legale, curtea de apel a solicitat să se lămurească dacă hotărârile pronunțate de Completul competent pentru dezlegarea unor chestiuni de drept reprezintă un temei, un motiv sau o apărare nouă, de natură să confere caracter admisibil noii cereri de aplicare a legii penale mai favorabile bazate pe dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal.

Se constată, astfel, că întrebarea prealabilă cu care Înalta Curte a fost sesizată nu este specifică dispozițiilor legale ce reglementează modul de soluționare a fondului cauzei aflate pe rolul Curții de Apel Oradea, ci se circumscrie problematicii prevederilor legale care guvernează momentul procesual prealabil, al verificării admisibilității unei noi cereri de contestație la executare, formulată de persoana condamnată.

Condițiile de admisibilitate a contestației la executare au natura unor cerințe de procedabilitate, a căror îndeplinire determină pășirea la soluționarea pe fond a cauzei. Astfel,

satisfacerea acestor condiții permite rezolvarea pe fond a pricinii, însă excedează procesului de lămurire a vreunei chestiuni de drept de care atârnă dezlegarea fondului cauzei. Chestiunea de drept de care depinde soluționarea pe fond a cauzei este acea problemă de drept legată cu necesitate de soluționarea fondului cauzei.

În consecință, problema de drept ce formează obiectul prezentei cauze nu se referă la o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei nr. 2.557/111/2014 aflate pe rolul Curții de Apel Oradea.

Pentru considerentele expuse, se constată că sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea nu îndeplinește cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală și, ca urmare, chestiunea de drept invocată nu poate primi o rezolvare de principiu prin pronunțarea unei hotărâri prealabile de către Înalta Curte de Casație și Justiție, putând eventual să facă obiectul unui recurs în interesul legii, dacă sunt întrunite și celelalte cerințe înscrise în art. 471 și art. 472 din Codul de procedură penală.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 475 și art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 2.557/111/2014 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la admisibilitatea unei noi cereri de aplicare a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal privind legea penală mai favorabilă, ulterior respingerii unei cereri cu același obiect, în situația în care, după respingerea cererii, Înalta Curte de Casație și Justiție a pronunțat o hotărâre prin care s-a dat o rezolvare de principiu unei chestiuni de drept incidente în cauză.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 6 octombrie 2014.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI CURȚI
DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CORINA MICHAELA JÎJÎIE

Magistrat-asistent,
Mirela Cojocaru

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 810440